

Vrouwen van Ravensbrück

10 maart 2015

Vrouwenconcentratiekamp Ravensbrück. Een kamp waarin tijdens de Tweede Wereldoorlog duizenden onschuldige vrouwen, onder wie Nederlandse, zijn omgekomen.

Enkele van de Nederlandse vrouwen die het kamp overleefden, hebben na de oorlog het Comité Vrouwen van Ravensbrück opgericht, dat vandaag de dag nog altijd op allerlei manieren actief is.

De wens van de initiatiefneemsters is een waarschuwing achter te laten voor met name jonge mensen.

"Wat wij hebben meegemaakt mag zich nooit herhalen en ook nu moet er blijvend gestreden worden tegen welke vorm van onrecht dan ook."

Deze middag hebben wij mevr. Roodveldt te gast. Zij verteld over haar ervaringen in de Tweede Wereldoorlog. En over haar moeder, die na drie jaar gevangenisstraf een aantal jaren in vrouwenconcentratiekamp Ravensbrück heeft gezeten.

Als mevr. Roodveldt 6 jaar oud is breekt de Tweede Wereldoorlog uit, op dezelfde leeftijd als de kinderen van groep 8 loopt de oorlog ten einde.

Vanaf 1933, als het fascisme aan de macht komt, neemt haar familie al deel aan demonstraties.

Gevluchte Duitsers, die illegaal in Nederland zijn worden opgevangen.

Zo heeft ze regelmatig "vreemde" ooms en tantes over de vloer, die een andere taal spraken... Duits.

Haar familie gaat bij de ondergrondse werken (het verzet). Voorbeelden van hoe ze onderduikers helpen:

- Persoonsbewijzen vervalsen (gemeentehuizen, bevolkingsregisters overvallen voor blanco persoonsbewijzen).
- Gestolen distributie-stamkaarten uitdelen (voor eten, kleding, kolen).

De oorlog wordt steeds grimmiger.

Eerst mogen de joden niet meer in een café, restaurant of bioscoop komen.

Vervolgens mag een Joodse ambtenaar niet meer werken, bijvoorbeeld een leraar, conducteur en machinist.

Ze mogen niet meer op het strand komen, in parken of in een bibliotheek.

Het wordt steeds erger en uiteindelijk wonen in Amsterdam de Joden achter prikkeldraad.. de ghetto.

23 februari 1941 vindt er in Amsterdam een grootscheepse Razzia plaats op Joodse mannen (een groots opgezette, opsporing en jacht op mensen). Van deze mannen is er geen één teruggekeerd vanuit het kamp.

Mevr. Roodveldt verteld dat het voor hen geen Joden zijn maar stadsgenoten, burens, vrienden of collega's. Zij hebben op dat moment helemaal niet het besef dat het Joden zijn.

Naar aanleiding van deze Razzia volgt de februaristaking. Omdat de mensen in Amsterdam het niet kunnen hebben dat hun stadsgenoten maar zo afgevoerd worden staken alle bedrijven, scholen, kantoren en winkels.

Ook de familie van mevr. Roodveldt. Maar op de 2e dag van de staking willen de Duitsers haar familie oppakken en staat er een overvalwagen van de Gestapo voor de deur. Gelukkig zijn ze niet thuis en duiken ze een tijdje onder bij familie. Vader blijft ondergedoken en haar moeder gaat met de kinderen terug naar huis.

Half april wordt de moeder van mevr. Roodveldt alsnog gearresteerd en zij krijgt uiteindelijk drie jaar straf voor deelname aan de februaristaking.

Mevr. Roodveldt gaat vervolgens met de andere kinderen bij opa en oma wonen. Er is niet veel ruimte en het eten wordt steeds slechter en schaarser. Door de spoorwegstaking in september 1944 komt er geen militair materieel meer, maar ook geen voedsel en kolen. Ze krijgen 1 brood per persoon per week en het eten bestaat uit 's ochtends en 's middags een sneetje brood en 's avonds soep.

Het wordt heel smerig in Amsterdam. Kleding is vuil en afval wordt niet opgehaald. Door de honger sterven er veel mensen. Als dit mensen zijn die ondergedoken zitten worden ze 's avonds stiekem op straat gelegd, zodat de mensen die ze in huis hebben, zelf geen gevaar te lopen.